

Arrest

nr. 106 062 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. GREENLAND, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine.

In oktober 2011 huwde u met E.K. (O.V. X). Jullie woonden samen met jullie kind bij uw ouders in een klein dorp nabij de stad Khasavyurt in de deelrepubliek Dagestan.

In mei 2012 sloten vier jongeren uit uw dorp zich aan bij de rebellen. Twee van hen kende u van de sportschool waarbij u was aangesloten. Op 20 juli 2012 stond I.K. één van deze jongens, plots aan uw deur. Hij was vergezeld door een andere rebel, R.K.. Ze vroegen of ze even in uw huis konden schuilen. Schoorvoetend stemde u hiermee in. Na enkele uren vertrokken ze opnieuw.

Op 6 augustus 2012 kreeg u telefoon. Toen u de stem van I.K. hoorde, legde u uw gsm toe. U wilde immers alle mogelijke problemen vermijden. I.K. stuurde u toch nog een sms, waarin hij vroeg of u hem wilde komen ophalen met uw auto. U negeerde dit bericht.

Op 7 augustus werden I.K., R.K. en twee andere rebellen door de ordediensten omsingeld.
Op 8 augustus 2012 gaf I.K. zich over en werd hij gearresteerd.
In de ochtend van 17 augustus 2012 vielen de ordediensten bij u binnen. Er werd een huiszoeking uitgevoerd. U werd gearresteerd en meegenomen naar het kantoor van de stedelijke politie in Khasavyurt. U werd verdacht van samenwerking met de rebellen. De rechercheur vertelde u dat er in de telefoon van I.K. een sms was gevonden. U werd ondervraagd en mishandeld.
Op 25 augustus 2012 werd u vrijgelaten nadat uw vader losgeld had betaald. Uw binnenlands paspoort bleef achter bij de politie. Uw neef kwam u ophalen bij het politiekantoor en bracht u meteen naar het huis van uw grootmoeder in Tsjetsjenië, waar u tot aan uw vertrek zou verblijven.
Op 22 september 2012 werd er een dreigbrief bij u thuis bezorgd. Er stond dat u de rebellen had verraden en dat men wraak op u zou nemen. Uit veiligheidsoverwegingen bracht uw vader uw vrouw de volgende dag naar uw onderduikadres in Tsjetsjenië.
Op 10 oktober 2012 werd een nieuwe huiszoeking uitgevoerd bij uw ouders.
Op 19 oktober 2012 vertrokken u en uw vrouw uit Dagestan. Jullie reisden eerst met de trein naar Moskou en vervolgens naar Brest in Wit-Rusland. Vanuit Brest reisden jullie in een minibus naar België. In de minibus was een speciaal compartiment waarin jullie zich konden verbergen. Jullie kwamen aan in België op 25 oktober 2012 en vroegen dezelfde dag asiel aan.
Vanuit België vernam u dat erop 21 oktober 2012 een convocatie naar uw adres werd gestuurd. Uw oom stuurde deze convocatie door naar België. U vernam ook dat de andere drie rebellen uit uw dorp zich vrijwillig zouden hebben aangegeven bij de politie. Ze zouden vervolgens amnestie hebben gekregen.
In het kader van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: het Russische binnenlandse paspoort van uw vrouw, uw militair boekje, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van alle gezinsleden, twee processen-verbaal van huiszoekingen, één convocatie, een kopie van het paspoort van uw buurman en twee foto's van u met enkele kameraden van de sportschool.

B. Motivering

U vreest dat u in Dagestan door de autoriteiten zult worden gearresteerd. U zou worden verdacht van samenwerking met rebellen omdat u onderdak zou hebben geboden aan twee rebellen en omdat de autoriteiten nadien uw gsm-nummer vonden in de gsm van één van deze rebellen toen hij werd gearresteerd.

Daarenboven vreest u ook de wraak van de rebellen, die u ervan zouden verdenken dat u zou hebben geklikt bij de autoriteiten.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat uw vrouw nagenoeg niets kon vertellen over de oorzaak van jullie gezamenlijke problemen.

Het enige wat uw vrouw hierover kon vertellen was dat u verdacht werd van samenwerking met de rebellen omdat u onderdak zou hebben geboden aan één of meerdere rebellen, die u kende van de sportschool in het dorp, en dat u achteraf nog telefonisch contact met deze rebel (of rebellen) zou hebben gehad (CGVS I vrouw, p. 7-8; CGVS vrouw, p. 11-12).

Het is echter hoogst opmerkelijk dat uw vrouw niet bleek te weten aan wie u precies onderdak had geboden. Zij kon geen namen noemen (CGVS vrouw I, p. 7).

Dit is niet geloofwaardig.

U vertelde immers dat één van de twee mannen aan wie u onderdak zou hebben geboden geen onbekende voor u was. U zei dat u en I.K. gedurende langere periode twee à drie keer per week samen trainden op de sportschool in het dorp (CGVS I, p. 11-12).

Gezien u dus relatief nauwe contacten met deze I.K. zou hebben gehad, gezien deze persoon uit jullie eigen dorp afkomstig was en gezien deze persoon aan de basis zou hebben gelegen van al jullie latere problemen, mag redelijkerwijs worden verwacht dat uw vrouw de naam van deze jongen zou kennen. Verder is het niet geloofwaardig te noemen dat uw vrouw niet kon zeggen aan hoeveel rebellen u precies onderdak zou hebben geboden; één persoon, twee personen, vijf personen of zelfs nog meer (CGVS vrouw II, p. 12). Zij kon ook niet vertellen hoe lang deze personen bij jullie thuis waren gebleven; slechts enkele uren, één volledige dag of eventueel zelfs meerdere dagen. Uw vrouw wist evenmin hoe vaak deze rebellen bij jullie thuis waren geweest; één keer, twee keer of meerdere keren (CGVS vrouw I, p. 7).

De vaststelling dat uw vrouw dermate onwetend is over de oorzaak van jullie beider problemen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het feit dat uw vrouw niet thuis zou zijn geweest op het moment dat de rebellen op bezoek zouden zijn gekomen (CGVS vrouw I, p. 6), kan haar onwetendheid op dit vlak niet verschonen.

Jullie hebben immers de gelegenheid gehad om hier achteraf over te praten.

Ook de uitleg als zouden dergelijke zaken niet met vrouwen worden besproken, is niet acceptabel. Gezien jullie omwille van deze problemen allebei moesten onderduiken en gezien jullie beiden jullie familie, jullie huis en jullie herkomstland moesten verlaten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat uw vrouw toch een minimale kennis heeft van de redenen voor jullie vertrek.

Om dezelfde reden kan het feit dat uw vrouw nog minderjarig was (17 jaar) op het moment dat de feiten zich zouden hebben voorgedaan niet volstaan als verklaring voor deze markante onwetendheid over oorzaak van jullie problemen.

Er mag worden verondersteld dat uw vrouw als 17-jarige over voldoende maturiteit beschikt om enigszins op de hoogte te zijn van de redenen waarom jullie samen het land moesten verlaten.

Deze vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Ten tweede legden u en uw vrouw ongeloofwaardige verklaringen af over de arrestatie van I.K. en uw eigen daaropvolgende arrestatie door de ordediensten.

Wat betreft de arrestatie van I.K. op 8 augustus 2012 is het opmerkelijk dat u niet precies kon vertellen wanneer u het nieuws over deze gebeurtenis precies zou hebben vernomen. U wist niet of u dit al de dag na de gebeurtenis of twee dagen na de gebeurtenis had vernomen (CGVS I, p. 14-15).

Dit lijkt weinig geloofwaardig.

Gezien dit nieuws toch een serieuze schok voor u moet zijn geweest – de rebel aan wie u enkele weken eerder onderdak had geboden en die u enkele dagen voordien nog had opgebeld, wordt na een belegering van een huis gearresteerd door de autoriteiten! – mag worden verwacht dat u zich kunt herinneren wanneer dit nieuws u bereikte.

In dit verband is het overigens hoogst opvallend dat uw vrouw niet bleek te weten wanneer de rebellen aan wie u onderdak zou hebben geboden, zouden zijn gearresteerd. Ze wist niet of dit vóór of na uw eigen arrestatie op 17 augustus zou zijn gebeurd (CGVS vrouw I, p. 8).

Dit is helemaal niet geloofwaardig, gezien u net beweerde dat uw problemen het directe gevolg zouden zijn geweest van de eerdere arrestatie van I.K. en zijn kompanen op 8 augustus. Bij hun arrestatie zou er immers een telefoon in beslag zijn genomen waarin uw telefoonnummer werd gevonden (CGVS vragenlijst, nr. 3.5).

Verder legde uw vrouw ook inconsistente verklaringen af over de inval van de ordediensten in jullie huis op 17 augustus.

Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde uw vrouw dat de inval in jullie huis, toen u werd gearresteerd en toen er een huiszoeking werd gehouden, ongeveer '15 à 20 minuten' zou hebben geduurd (CGVS I vrouw, p. 4).

Tijdens het tweede gehoor vertelde uw vrouw echter iets helemaal anders. Toen zij werd gevraagd hoe lang de inval ongeveer had geduurd (een kwartier, één uur, twee uur of langer), antwoordde zij: "Geen kwartier, zeker niet. (...) Minimum één uur, denk ik. Als minimum (...)" (CGVS II vrouw, p. 8).

Dit kan bezwaarlijk geloofwaardig worden genoemd. Indien er werkelijk een inval in jullie woning zou hebben plaatsgevonden, dan kan worden verwacht dat uw vrouw toch enigszins consistente verklaringen aflegt over de duur van inval.

De bovenstaande vaststellingen vormen een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van jullie verklaringen.

Ten derde zijn de verklaringen van u en uw vrouw over en vrijlating op 25 augustus 2012 niet geloofwaardig.

Zo is het niet geloofwaardig dat u zelf niet kon vertellen op welk moment van de dag u werd vrijgelaten. U beweerde dat u 'overdag' was vrijgelaten, maar u kon niet zeggen of dit in de voormiddag, rond het middaguur dan wel in de namiddag zou zijn gebeurd (CGVS I, p. 19).

Verder zijn uw verklaringen over hoe uw vrijlating precies werd geregeld opmerkelijk vaag.

U zei dat uw vader over uw vrijlating had onderhandeld en dat hij uiteindelijk losgeld had betaald. Toen u gevraagd werd hoe uw vader dit precies had gedaan, gaf u een theoretische uitleg over hoe er bij dergelijke onderhandelingen vaak tussenpersonen worden ingeschakeld en hoe er uiteindelijk dan losgeld wordt betaald voor de vrijlating van een ontvoerde persoon.

Toen u echter werd gevraagd hoe dit in uw geval concreet in het werk was gegaan, moet u het antwoord schuldig blijven. U wist niet wie het initiatief voor de onderhandelingen had genomen en u wist niet welke tussenpersonen er eventueel werden ingeschakeld.

U zei dat u uw vader niet om de details had gevraagd (CGVS I, p. 19-20; CGVS II, p. 5-6).

Uw onwetendheid op dit punt lijkt niet geloofwaardig.

Gezien het over uw eerste en enige arrestatie en detentie gaat en gezien uw eigen vader alles zou hebben geregeld, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u hier meer over zou kunnen vertellen.

Verder is het evenmin geloofwaardig dat uw vrouw helemaal niets kon vertellen over de inspanningen die uw vader zou hebben geleverd om uw vrijlating te bewerkstelligen.

Zij wist niet of uw vader na uw arrestatie eventueel naar de politie of naar andere officiële instanties was gegaan om u te zoeken. Zij wist ook niet of uw vader eventueel persoonlijk contact met u zou hebben gehad tijdens de periode van uw opsluiting (CGVS vrouw II, p. 9).

Ten vierde kan er geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die volgens uw verklaringen zouden hebben plaatsgevonden na jullie vlucht uit Dagestan.

Zo is het hoogst opmerkelijk dat uw vrouw niet bleek te weten of er na jullie vertrek naar Tsjetsjenië nog problemen waren geweest.

Uw vrouw wist niet of er eventueel nog mensen bij uw ouders waren langs geweest om u te zoeken (CGVS I vrouw, p. 6), terwijl u nochtans beweerde dat erop 10 oktober 2012 (terwijl jullie ondergedoken leefden in Tsjetsjenië) nog een tweede huiszoeking was geweest bij uw ouders en dat erop 20 oktober 2012 (toen jullie reeds in België waren) ook een convocatie op uw naam was toegekomen (CGVS I, p. 7, 21).

Het is niet geloofwaardig dat uw vrouw helemaal niets zou weten over deze twee belangrijke gebeurtenissen, temeer u in het kader van uw asielprocedure documenten hebt voorgelegd om deze beide gebeurtenissen te bewijzen (meer bepaald een proces-verbaal van huiszoeking en een convocatie).

Ook uw eigen verklaringen over de problemen die na jullie vertrek uit de Russische Federatie zouden hebben plaatsgevonden, zijn niet geloofwaardig.

Zo vertelde u dat er na jullie vertrek nog 'drie à vier keer' een wijkagent bij uw ouders zou zijn langsgesproken om naar u te informeren.

U kon echter zelfs niet bij benadering vertellen wanneer de wijkagent voor de eerste keer bij uw ouders was langsgesproken, noch wanneer de wijkagent voor de laatste keer zou zijn komen informeren (CGVS II, p. 2-3).

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Het kopie van het Russisch binnenlands paspoort van uw vrouw, uw militair boekje, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van de gezinsleden attesteren jullie identiteit, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld.

Wat betreft de twee processen-verbaal van huiszoeking (dd. 17/08/2012 en 10/10/2012) en de convocatie (dd. 20/10/2012) moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. Antwoorddocument 'tch2008-140w' in bijlage), blijkt dat dergelijke documenten in de Russische Federatie gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen. Wanneer de afweging wordt gemaakt tussen enerzijds de bewijskracht van deze documenten en anderzijds de verschillende ernstige elementen van ongeloofwaardigheid die in deze beslissing werden aangehaald, gekoppeld aan hierboven vermeldde informatie over de relatieve bewijswaarde van dergelijke documenten, meent het Commissariaat-generaal dat deze stukken de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet kunnen herstellen.

Het kopie van het Russische binnenlandse paspoort van de buurman die volgens uw verklaringen getuige was van de huiszoekingen, kan niets veranderen aan deze vaststelling.

Voorts, wat betreft de twee foto's waarop u volgens uw verklaringen samen met I.K. en zijn vrienden staat afgebeeld op de sportschool, moet worden opgemerkt dat deze foto's hoogstens kunnen aantonen dat u I.K. kende. Deze foto's kunnen echter niet worden gezien als bewijs van uw verhaal dat u problemen zou hebben gekregen omwille van uw band met I.K. .

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Vervolgens, wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de

rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geïdoleerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, E.K. (O.V. 7.601.400), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 22 maart 2013 een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) gezien hij reeds mishandeld werd door de politie (zie p. 4) “wegens de vermoeden dat hij links met de rebellen had” (sic).

Hij verwijst naar het arrest Soering t. Verenigd Koninkrijk van 7 juli 1989 waaruit volgens hem blijkt dat de Staat mogelijke schendingen van dit artikel dient te onderzoeken en voegt er aan toe dat de Dagestaanse Staat nooit reageert op de “*corruptie en praktijken tijdens de verkiezingen*” (zie p. 4).

Gezien hij door de politie werd gearresteerd en gefolterd betekent dit volgens verzoeker dat hij niet kan rekenen op bescherming van de autoriteiten.

Verzoeker voert ook een schending aan van artikel 8 EVRM, gezien “*in elk geval het proportionaliteitsbeginsel (dient) te worden gerespecteerd*” (zie p. 5) en dit niet het geval is wanneer hij en zijn gezin naar Rusland moeten terugkeren; volgens hem wordt zijn recht op een privé- en familieleven zwaar geschonden.

Vervolgens roept verzoeker een schending van de motiveringsplicht in, met name artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij voert aan dat hij “*een zeer coherent en zeer gedetailleerd feitenrelaas*” (zie p. 6) heeft uiteengezet en dat de commissaris-generaal slechts verwijst naar “*een klein aantal tegenstrijdigheden*”, maar “*zonder geen enkel van zijn stukken te kunnen ondermijnen qua authenticiteit*”.

Volgens verzoeker is de onwetendheid van zijn vrouw “*geenszins opmerkelijk*” (zie p. 6), omdat I.K. nooit bij hem thuis was geweest en zijn vrouw hem nooit zag, gezien op dat ogenblik verzoeker en zijn vrouw slechts één jaar samen waren en zijn vrouw van een ander dorp afkomstig was.

Verzoeker wijst erop dat op het moment dat de mannen langskwamen, zijn vrouw in medische behandeling was voor haar zwangerschap in het dorp waarvan zij afkomstig was zodat zij niet kon weten wie langskwamen en voor hoelang.

Hij stelt nog dat hij hierover met zijn vrouw niet wilde spreken (zie p. 6) "*aangezien ze zwanger was, ziek was en slechts 17 jaar oud*" en hij haar niet wilde verontrusten om haar zo te beschermen.

Hij laat gelden dat zijn vrouw wel "*een perfect, gedetailleerd, samenhangende verhaal heeft verteld over de belevenissen dat zij meegemaakt heeft*" (ie p. 6).

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat de vrouw van verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de duur van de huiszoeking, voert hij aan dat de vraag dienaangaande op het eerste verhoor, namelijk "*toen u naar buiten werd geleid hoe lang heeft de huiszoeking geduurd?*" (sic), anders gesteld werd op het tweede verhoor waar gevraagd werd hoe lang de speciale dienst bij haar thuis was.

Op de vaststelling dat zijn vrouw niets kon vertellen over de manier waarop verzoeker vrij gekregen werd, antwoordt hij dat (zie p. 7) "*de mannen van de familie een beschermende standpunt (hebben) ingenomen*" (sic).

Dat hij ook nadien hierover weinig kon vertellen, is het gevolg van het feit dat hij (zie p. 7) "*zijn vader niet sindsdien gezien heeft maar slechts een paar keer met de telefoon/skype gesproken heeft*" (sic), waardoor hij het "*niet verrassend*" acht dat ze daarover nog niet gesproken hebben.

Verder is het volgens verzoeker (zie p. 7) "*niet onredelijk dat men, na mishandeling tijdens een aanhouding over een periode van 8 dagen, de uur van vrijlating niet beseft: dat hij wist dat het overdag was volstaat*" (sic).

Verzoeker wijst er verder op dat de commissaris-generaal de inhoud van de neergelegde stukken niet tegenspreekt.

Verzoeker voert ook een schending aan van het beginsel van redelijkheid, proportionaliteit en zorgvuldigheid.

Waar de commissaris-generaal van mening is dat de huidige situatie voor etnische Tsjetsjenen in Dagestan "*zonder problemen loopt*", stelt verzoeker dat de situatie (zie p. 7) "*zeer gevaarlijk blijft*"; hij verwijst hiervoor naar "*artikelen betreffende de situatie in de land van herkomst*", toegevoegd aan zijn verzoekschrift.

Volgens verzoeker is de stelling van de commissaris-generaal (zie p. 8) "*dat de stukken kennen vervalsd worden geen bewijs dat zij niet authentiek zijn*" (sic). Hij vraagt zich af wat hij anders had moeten bijbrengen en besluit dat de neergelegde stukken zijn feitenrelaas meer geloofwaardig maken.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing "*te herzien hervormen*" (sic) en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "*artikelen betreffende de situatie in de land van herkomst*", zijnde een artikel "*Suspected militantes, blocked in Khasavyurt, persuaded to surrender by their relatives*" van 9 augustus 2012, een artikel "*General Security Situation and Events in Dagestan*" van 22 maart 2013 en een schrijven van "*jurist van consultatiecentrum "Memoriaal" Khasavyurt*", z.d., aangaande het dossier van A.T.U..

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielaanvraag van verzoeker.

Inderdaad is de Raad van oordeel dat het niet aannemelijk is dat de vrouw van verzoeker dermate onwetend is over de oorzaak van hun gezamenlijke problemen.

Zo bleek zijn vrouw niet te weten aan wie verzoeker precies onderdak had geboden, zij kon geen namen noemen (zie haar verhoorverslag van 29 november 2012, p. 7), kon zij niet zeggen aan hoeveel rebellen hij precies onderdak zou hebben geboden (zie haar verhoorverslag van 5 februari 2013, p. 12), kon zij niet vertellen hoe lang deze personen bij hun thuis waren gebleven en wist zij evenmin hoe vaak deze rebellen bij hun thuis waren geweest (zie haar verhoorverslag van 29 november 2012, p. 7).

Volgens verzoeker is de onwetendheid van zijn vrouw "*geenszins opmerkelijk*", omdat I.K. nooit bij hem thuis was geweest en zijn vrouw hem nooit zag, hij stelt dat ze slechts één jaar samen waren, dat zijn vrouw van een ander dorp afkomstig was, en dat zijn vrouw uithuizig was op het moment dat de mannen langskwamen en zij daardoor moeilijk kon weten wie langskwam en voor hoelang.

Hij stelt nog dat hij hierover nooit met zijn vrouw heeft gesproken "*aangezien ze zwanger was, ziek was en slechts 17 jaar oud*" en hij haar niet wilde verontrusten om haar te beschermen.

De Raad is van mening dat van de vrouw van verzoeker in redelijkheid verwacht mag worden dat zij de naam van de rebel zou kennen, gezien verzoeker relatief nauwe contacten met deze persoon blijkt te hebben gehad, deze persoon uit hun dorp afkomstig was en bovendien gezien deze persoon aan de basis zou hebben gelegen van al hun latere problemen.

Bovendien kan van zijn vrouw eveneens enige kennis worden verwacht aangaande het bezoek van deze I.K..

Gezien verzoeker en zijn vrouw immers omwille van deze problemen eerst dienden onder te duiken en nadien hun huis, familie en land moesten verlaten, kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat de vrouw van verzoeker een minimale kennis heeft van de elementen die hun vlucht noodzakelijk maakten. Haar onwetendheid over de oorzaak van zijn problemen, met name het bezoek van I.K., keert zich tegen de geloofwaardigheid van het relaas.

Verzoeker maakte evenmin de arrestatie van I.K. en daaropvolgende arrestatie van zijn eigen persoon aannemelijk.

Zo kon verzoeker niet vertellen wanneer hij het nieuws over de arrestatie van I.K. op 8 augustus 2012 precies zou hebben vernomen; hij verklaarde niet te weten of hij dit al de dag van of twee dagen na de gebeurtenis had vernomen (zie het gehoorverslag van 29 november 2012, p. 14-15).

Voorts bleek zijn vrouw niet te weten wanneer de rebellen, aan wie verzoeker onderdak zou hebben geboden, zouden zijn gearresteerd; zij wist zelfs niet of dit vóór of na verzoekers eigen arrestatie op 17 augustus 2012 zou zijn gebeurd (zie haar verhoorverslag van 29 november 2012, p. 8), terwijl hun problemen net het directe gevolg zouden zijn geweest van de eerdere arrestatie van I.K. en zijn kompanen op 8 augustus 2012 waarbij een GSM toestel in beslag zou zijn genomen waarin verzoekers telefoonnummer was opgeslagen (zie "vragenlijst", nr. 3.5).

Vastgesteld wordt dat verzoekers vrouw ook inconsistente verklaringen af over de inval van de ordediensten in hun huis op 17 augustus 2012 waarbij verzoeker werd gearresteerd.

Tijdens het eerste verhoor bij het Commissariaat-generaal beweerde zij dat de inval in hun huis, gevolgd door een huiszoeking, ongeveer "*15 à 20 minuten*" had geduurd (zie haar verhoorverslag van 29

november 2012, p. 4), terwijl zij tijdens het tweede verhoor verklaarde: “Geen kwartier, zeker niet. (...) Minimum één uur, denk ik. Als minimum (...)” (zie haar verhoorverslag van 5 februari 2013, p. 8). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de vraag bij het eerste verhoor anders gesteld werd, namelijk “toen u naar buiten werd geleid hoe lang heeft de huiszoeking geduurd?” (sic), terwijl bij het tweede verhoor gevraagd werd hoe lang de speciale dienst bij haar thuis was, stelt de Raad vast dat dit niet strookt met de verhoorverslagen in het administratief dossier.

Uit het verhoorverslag van 29 november 2012 blijkt dat aan verzoekster gevraagd werd “Hoe lang zijn die agenten bij jullie thuis gebleven?”, waarop zij antwoordde “Misschien 15 of 20 minuten” (zie p. 4). Tijdens het tweede verhoor werd haar gevraagd hoe lang de huiszoeking duurde, een kwartier, een uur, twee uur, langer, waarop verzoekster antwoordde: “Geen kwartier. Zeker niet. Eerst gingen ze zelf binnen. Daarna brachten ze de burens. Dus zeker geen kwartier. Minimum één uur” (zie het gehoorverslag van 5 februari 2013, p. 8).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, quod non in casu, gelet op de onwetendheden en incoherenties. Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent de arrestatie van I.K. en zijn eigen arrestatie.

De verklaringen van verzoeker en zijn vrouw over zijn vrijlating op 25 augustus 2012 zijn evenmin geloofwaardig.

Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker niet kon vertellen op welk moment van de dag hij werd vrijgelaten; hij beweerde dat hij “overdag” was vrijgelaten, maar hij kon niet zeggen of dit in de voormiddag, rond het middaguur dan wel in de namiddag zou zijn gebeurd (zie het gehoorverslag van 29 november 2012, p. 19).

In zijn verzoekschrift vindt verzoeker het “niet onredelijk dat men, na mishandeling tijdens een aanhouding over een periode van 8 dagen, de uur van vrijlating niet beseft: dat hij wist dat het overdag was volstaat” (sic).

De Raad wijst erop dat nochtans redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Bovendien was verzoeker onaannemelijk onwetend over de organisatie van zijn vrijlating.

Zo wist verzoeker niet wie het initiatief voor de onderhandelingen had genomen, noch welke tussenpersonen er eventueel werden ingeschakeld; hij verklaarde dat hij zijn vader niet om de details had gevraagd (zie het verhoorverslag van 29 november 2012, p. 19-20; zie het verhoorverslag van 5 februari 2013, p. 5-6).

Verder is het niet geloofwaardig dat zijn vrouw helemaal niets kon vertellen over de inspanningen die verzoekers vader zou hebben geleverd om zijn vrijlating te bewerkstelligen. Zij wist niet of zijn vader na zijn arrestatie eventueel naar de politie of naar andere officiële instanties was gegaan om hem te zoeken, noch of zijn vader eventueel persoonlijk contact met hem zou hebben gehad tijdens de periode van zijn opsluiting (zie het gehoorverslag van 5 februari 2013, p. 9).

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat zijn vrouw onwetend was over zijn vrijlating omdat “de mannen van de familie een beschermende standpunt (hebben) ingenomen” (sic) en dat hijzelf “zijn vader niet sindsdien gezien heeft maar slechts een paar keer met de telefoon/skype gesproken heeft” (sic), waardoor hij het “niet verrassend” acht dat zij het daarover nog niet gehad hebben.

De Raad is van mening dat van verzoeker en zijn vrouw verwacht kan worden dat ze ernstige pogingen ondernemen om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van hun asielrelaas waarvan ze initieel geen kennis droegen.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekers toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van hun leefwereld en voor hun relaas relevante elementen, de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Hun onwetendheid en de nalatigheid om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de waarachtigheid van hun voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad hecht evenmin geloof aan de vervolgingsfeiten die volgens verzoeker zouden hebben plaatsgevonden na hun vlucht uit hun land van herkomst.

Zo bleek verzoekers vrouw niet te weten of er na hun vertrek naar Tsjetsjenië nog problemen waren geweest (zie het gehoorverslag van 29 november 2012, p. 6), terwijl verzoeker verklaarde dat erop 10 oktober 2012 -terwijl ze ondergedoken leefden in Tsjetsjenië-, nog een tweede huiszoeking was

geweest bij zijn ouders en dat erop 20 oktober 2012 -toen ze reeds in België waren-, ook een convocatie op zijn naam was toegekomen (zie het verhoorverslag van 29 november 2012, p. 7, 21).

De onwetendheid hieromtrent van de vrouw van verzoeker is opmerkelijk, gezien verzoeker op het Commissariaat-generaal stukken, meer bepaald een proces-verbaal van huiszoeking en een convocatie, heeft neergelegd om deze beide gebeurtenissen te bewijzen

Bovendien bleek verzoeker ook onaannemelijk onwetend over de problemen.

Zo verklaarde hij dat er na hun vertrek, nog "drie à vier keer" een wijkagent bij zijn ouders was langsgekomen om naar hem te informeren, maar hij kon zelfs niet bij benadering vertellen wanneer de wijkagent voor de eerste keer bij zijn ouders was langsgekomen, noch wanneer de wijkagent voor de laatste keer zou zijn komen informeren (zie het verhoorverslag van 5 februari 2013, p. 2-3).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, nochtans mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, kan bovendien in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, maakt verzoeker de vervolgingsfeiten na zijn vlucht uit Dagestan niet aannemelijk.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan stelt de Raad vast dat uit informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier en die de Raad aanneemt, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

De Raad is dan ook van oordeel dat de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

De enkele bewering in het verzoekschrift dat de situatie "zeer gevaarlijk blijft" en de toevoeging van een artikel "*Suspected militants, blocked in Khasavyurt, persuaded to surrender by their relatives*" van 9 augustus 2012, een artikel "*General Security Situation and Events in Dagestan*" van 22 maart 2013 en een schrijven van "*jurist van consultatiecentrum "Memoriaal" Khasavyurt*", z.d., -dat geen betrekking heeft op verzoekers dossier, maar op het dossier van A.T.U.-, tonen geenszins aan dat de informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd wordt geïnterpreteerd.

In zoverre de door verzoeker bijgebrachte informatie in strijd is met de informatie vervat in het administratief dossier, laat de Raad deze laatste, verzameld door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, prevaleren op de informatie door verzoeker neergelegd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet, bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit voormelde informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "Subject Related Briefing: Russische Federatie; Dagestan: Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2012" van 27 februari 2012, toegevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad immers vast dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Verzoekers beweringen dat de situatie "*zeer gevaarlijk blijft*" en het neerleggen, zonder bespreking, van "*artikelen betreffende de situatie in de land van herkomst*", tonen niet aan dat er in zijn land van herkomst voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quon non in casu.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Verzoekers verwijzing naar artikel 8 EVRM is niet relevant.

De bevoegdheid van de Raad, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE